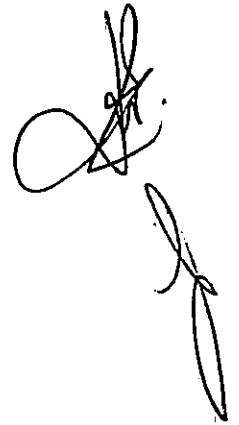

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΟΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

Αριθμός Απόφασης⁹⁶⁹...../2023

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Κωνσταντίνα Πολυζωγοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα, Καλλιρόη Καραγιάννη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 7 Μαρτίου 2023, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΟΣ – ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ: Γεωργίου Γεωργακόπουλου του Νικολάου, κατοίκου Ηλιούπολης Αττικής, (οδός Κιθαιρώνος αριθμ. 41), με ΑΦΜ 032382944, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου, Βασιλείου Μπαστάνη (ΑΜ ΔΣΠ 3584), που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΚΛΗΣΗ – ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΙΟΝΙΟΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΚΤΟΡΩΝ & ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ Α.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «ΙΟΝΙΟΣ NEW AGENCY Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (Λεωφ. Κηφισίας αρ.32), και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 998641893, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της, Ελένη Σπέντζου (ΑΜ ΔΣΑ 23429), που κατέθεσε προτάσεις.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ της ανακοπής επισπεύδεται με τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 130699/2022 κλήση του καλούντος – ανακόπτοντος, κατ' άρθρο 226 παρ. 5 ΚΠολΔ.

Ο ανακόπων ζητεί να γίνει δεκτή η από 26-05-2022 ανακοπή, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου στις 27-05-2022 με

αριθμό κατάθεσης δικογράφου 51361/4080/2022, προσδιορίσθηκε προς συζήτηση αρχικά για τη δικάσιμο της 08-06-2027 και κατόπιν της ως άνω κλήσης προσδιορίσθηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 07-02-2023 και κατόπιν αναβολής για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης και μετά την εκφώνηση της από το σχετικό πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους, αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτές και στα πρακτικά της δίκης.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Νόμιμα φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 130699/10808/2022 κλήση του καλούντος – ανακόπτοντος, κατ' άρθρο 226 παρ. 5 ΚΠολΔ, η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 51361/4080/2022 ανακοπή του.

Ο ανακόπτων με την υπό κρίση ανακοπή του, ζητεί, για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, την ακύρωση της υπ' αρ. 3.519/2022 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, του με αριθμ. 3.503/2022 απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής και της από 19-05-2022 επιταγής προς πληρωμή κάτω από αντίγραφο πρώτου εκτελεστού απογράφου της παραπάνω διαταγής πληρωμής, με την οποία επιτάσσεται να καταβάλει στην καθ' ης, το ποσό των 31.925,45 ευρώ πλέον τόκων και εξόδων, ως οφειλή απορρέουσα από σύμβαση αναγνώρισης χρέους. Επίσης, ζητεί να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί η καθ' ης στη δικαστική του δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα παραδεκτώς σωρεύονται, κατ' άρθρα 218 παρ. 1 και 632 παρ. 6 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο Ν. 4335/2015, αφενός ανακοπή του άρθρου 632 παρ. 1 του ΚΠολΔ, με την οποία πλήττεται η διαταγή πληρωμής, εκδοθείσα για απαίτηση από σύμβαση αναγνώρισης χρέους, αφετέρου ανακοπή του άρθρου 933 του ΚΠολΔ, η οποία βάλλει κατά του με αριθμ. 3.503/2022 απογράφου και κατά της επιταγής προς πληρωμή κάτωθι

ο φύλλο της υπ' αριθμ. 369/2023 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Αθηνών (Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών – Τμήμα Ανακοπών κατά της
εκτέλεσης)

πρώτου απογράφου εκτελεστού της παραπάνω διαταγής πληρωμής, διότι υπάγονται στο παρόν καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο Δικαστήριο (άρθρα 9, 10, 14 παρ. 2, 632 παρ. 1, 933 και 584 ΚΠολΔ) και εκδικάζονται με την ίδια ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τα γενικά άρθρα των ειδικών διαδικασιών 591 επ. ΚΠολΔ, όπως τα άρθρα αυτά ισχύουν μετά τη θέση σε ισχύ του Ν. 4335/2015 (άρθρα 583, 584, 585, 632 παρ.2, 933 παρ. 1 και 3 και 937 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως τα δύο τελευταία αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο και άρθρο όγδοο παρ. 2 Ν. 4335/2015 και η παρ. 3 του άρθρου 933 αντικαταστάθηκε εκ νέου με το άρθρο 207 παρ. 2 Ν. 4512/2018), και έχουν εν προκειμένω εφαρμογή, λόγω της κατάθεσης της ανακοπής μετά την 01.01.2016, ημερομηνία έναρξης ισχύος του άνω νόμου - βλ. άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 2 και 4 Ν. 4335/2015), ενώ η σύγχρονη εκδίκασή τους δεν επιφέρει σύγχυση. Η ανακοπή ασκήθηκε εμπρόθεσμα, εντός των δεκαπέντε εργασίμων ημερών του άρθρου 632 παρ.2 του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι η διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στον ανακόπτοντα στις 19-05-2022 (βλ. επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας, Αφροδίτης Αναγνωστοπούλου), ενώ το δικόγραφο της κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου στις 27-05-2022 και επιδόθηκε στην καθ' ης αυθημερόν (βλ. την υπ' αριθμόν 8070/27-05-2022 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Πρωτοδικείου Αθηνών, Χρυσούλας Παπαγεωργίου), ασκήθηκε δε νομίμως και εμπροθέσμως και κατ' άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι δεν αναφέρεται από τους διαδίκους η επιβολή κατάσχεσης ή κάποια άλλη πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης εκτός από την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση. Σημειώνεται ότι όσον αφορά στην σωρευόμενη στο ίδιο δικόγραφο, ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, η οποία βάλει κατά του υπ' αριθμ. 3.503/2022 εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθμ. 3.519/2022 διαταγής πληρωμής, κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι η λήψη απογράφου του εκτελεστού τίτλου περιέχει απλώς εξωτερίκευση βούλησης περί μέλλουσας εκτέλεσης του τίτλου, εντεύθεν δε η περιαφή του τίτλου της εκτέλεσης και η έκδοση απογράφου δεν σημαίνουν έναρξη εκτέλεσης, καθόσον η έναρξη αυτή τοποθετείται μόνο στην επίδοση της

επιταγής (924 ΚΠολΔ), ως πρώτη πράξη της εκτελεστικής διαδικασίας, ούτε καν απειλή εκτέλεσης, αλλά αποτελούν αναγκαίες προπαρασκευαστικές πράξεις της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτελέσεως [ΑΠ 1083/1994 ΕΛΛΔνη 37(1996). 113, ΕφΑΘ 1872/1981 ΕΛΛΔνη 23(1982).476] και συνεπώς το απόγραφο δεν αποτελεί πράξη εκτέλεσης δεκτική ακύρωσης με ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Επομένως, η κρινόμενη ανακοπή, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, απορριπτομένου εντούτοις ως μη νομίμου του παρεπόμενου αιτήματος του υπό κρίση δικογράφου να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, διότι η απόφαση ακυρώσεως διαταγής πληρωμής είναι διαπλαστική, παράγει αυτοδικαίως, με την τελεσιδικία της, την αποκαλούμενη διαπλαστική ενέργεια και άρα δεν υπόκειται σε αναγκαστική εκτέλεση (ά. 904 επ. εξ αντιδιαστολής ΚΠολΔ).

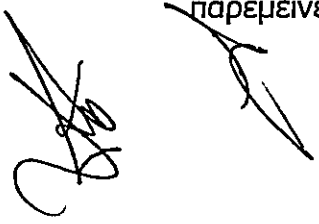
Ι. Στο άρθρο 873 ΑΚ ορίζεται ότι «η σύμβαση με την οποία γίνεται υπόσχεση ή αναγνώριση χρέους, έτσι ώστε να γεννιέται ενοχή ανεξάρτητα από την αιτία του χρέους, είναι έγκυρη αν η υπόσχεση ή η δήλωση για την αναγνώριση γίνει εγγράφως. Έγγραφη υπόσχεση ή δήλωση αναγνώρισης, που δεν αναφέρει την αιτία του χρέους, λογίζεται σε περίπτωση αμφιβολίας ότι έγινε με τέτοιο σκοπό». Από την προεκτεθείσα ρύθμιση συνάγεται ότι η μνημονευόμενη σ' αυτήν αυτοτελής και ετεροβαρής ενοχή από έγγραφη αφηρημένη υπόσχεση ή αναγνώριση χρέους γεννιέται, όταν τα μέρη είχαν την πρόθεση να δημιουργήσουν ενοχή ανεξάρτητη από την αιτία, όπερ προκύπτει από την ίδια τη δήλωση και τις συντρέχουσες περιστάσεις, με αποτέλεσμα να μη βλάπτει απλή αναφορά της αιτίας, όταν γίνεται διηγηματικώς ή αορίστως (βλ. ΟΛΑΠ 2088/1989), διότι αλλιώς η μνεία της αιτίας καθιστά τη σύμβαση αιτιώδη, σύμφωνα με τον ερμηνευτικό κανόνα του δεύτερου εδαφίου της ως άνω διατάξεως, εκτός αν συνάγεται από το περιεχόμενο του εγγράφου ή και από έτερα στοιχεία σαφής και αναμφισβήτητη βούληση των δικαιοπρακτούντων για τη δημιουργία αυτοτελούς ενοχής ανεξάρτητης από την αιτία του χρέους. Η σύμβαση αντιθέτως, με την οποία αναγνωρίζεται η υποχρέωση που κάποιο πρόσωπο έχει από ορισμένη αιτία, δεν προβλέπεται ρητώς στον Αστικό Κώδικα, αλλά ισχύει δυνάμει της ρυθμίσεως του άρθρου 361 του ίδιου κώδικα, που

καθιερώνει την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων. Αυτή η σύμβαση διαφέρει από εκείνη της αφηρημένης υποσχέσεως ή αναγνώρισεως χρέους, ιδρύει νέα, αυτοτελή και ανεξάρτητη από την αιτία βάση υποχρέωσης, με συνέπεια εκείνος που αναγνωρίζει την από ορισμένη αιτία οφειλή του να μην μπορεί πλέον να προτείνει τις ενστάσεις που είχε από την κύρια αιτία, η οποία δεν εξετάζεται πια κατά τούτο, διασφαλιζόμενη έτσι από ενδεχόμενα ελαττώματά της μέσω της αναγνωριστικής συμβάσεως, εκτός αν προκύπτει από το περιεχόμενο αυτής διαφορετική βούληση των συμβαλλομένων. Ως δημιουργική νέου λόγου υποχρέωσης για τον οφειλέτη και νέας βάσεως αγωγής για το δανειστή, η αιτιώδης αναγνώριση χρέους διακρίνεται από τις επιβεβαιωτικές υφιστάμενων ενοχών δηλώσεις, οι οποίες αποβλέπουν στην παροχή απλού αποδεικτικού μέσου προς το δανειστή για την ύπαρξη του χρέους. Η αιτιώδης αναγνώριση χρέους, εν αντιθέσει προς την αφηρημένη υπόσχεση ή αναγνώριση χρέους, δεν υπόκειται κατ' αρχήν σε τύπο (ά. 158 ΑΚ), εκτός αν με τη σύμβαση αναγνωρίζεται υποχρέωση, για την ανάληψη της οποίας ο νόμος απαιτεί την τήρηση ορισμένου τύπου, οπότε πρέπει να περιβληθεί τον τύπο αυτόν και η σύμβαση αναγνώρισεως (ά. 159 και 875 ΑΚ). Ο προειρημένος τύπος απαιτείται τότε τόσο ως προς τη δήλωση αναγνώρισεως χρέους όσο και για την αποδοχή της, η οποία διαφορετικά μπορεί να είναι και σιωπηρή, συναγόμενη συμπέρασματικά από την όλη συμπεριφορά του αντισυμβαλλομένου (βλ. ΑΠ 1095/2013, Χρ.ΙΔ 2014, 10). Είναι λοιπόν ζήτημα πραγματικό το εάν αναφορικά με κάποια έννομη σχέση αναλαμβάνεται νέα αυτοτελής υποχρέωση και ποιος είναι ο χαρακτήρας που δόθηκε σ' αυτή με τη δήλωση βουλήσεως των μερών ή ομολογούνται απλώς ορισμένα γεγονότα για την παροχή αποδεικτικού μέσου στο δανειστή (βλ. ΑΠ 294/2018, ΑΠ 65/2015, ΑΠ 1507/2014, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου από τις διατάξεις των άρθρων 623 και 624 ΚΠολΔ προκύπτει ότι μεταξύ των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων, με τη συνδρομή ή μη των οποίων μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής, περιλαμβάνονται αφενός η ύπαρξη χρηματικής απαιτήσεως του αιτούντος από ορισμένη έννομη σχέση και αφετέρου η απόδειξη της προειρημένης απαιτήσεως και του ποσού της μέσω δημόσιου ή ιδιωτικού εγγράφου. Αν η απαίτηση ή το ποσό αυτής δεν

αποδεικνύεται εγγράφως, ο δικαστής πρέπει, σύμφωνα με τη ρύθμιση του άρθρου 628 ΚΠολΔ, να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής, ενώ στην περίπτωση που, παρά την έλλειψη της προδιαληφθείσας διαδικαστικής προϋποθέσεως, εκδοθεί διαταγή πληρωμής, αυτή ακυρώνεται κατόπιν ασκήσεως από τον οφειλέτη της ανακοπής των άρθρων 632 και 633 ΚΠολΔ. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής για τον προαναφερθέντα λόγο απαγγέλλεται ένεκα διαδικαστικού απαραδέκτου, ανεξάρτητα από την ύπαρξη και τη δυνατότητα αποδείξεως της απαιτήσεως με έτερα αποδεικτικά μέσα (βλ. ΑΠ 913/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 2206/2009, ΝοΒ 2010, 2022). Σύμφωνα κατ' επέκταση με το άρθρο 443 ΚΠολΔ, για να διαθέτει αποδεικτική δύναμη ιδιωτικό έγγραφο, πρέπει να έχει την ιδιόχειρη υπογραφή του εκδότη του, ενώ εκδότης θεωρείται εκείνος, ο οποίος αναλαμβάνει υποχρεώσεις από το έγγραφο. Δυνάμει του άρθρου 447 ΚΠολΔ, το ιδιωτικό έγγραφο συνιστά απόδειξη υπέρ του εκδότη, μόνον αν το προσκόμισε ο αντίδικος ή πρόκειται περί των μνημονευόμενων στο άρθρο 444 ΚΠολΔ βιβλίων. Είναι επομένως δυνατή η έκδοση διαταγής πληρωμής δυνάμει έγγραφης συμβάσεως αιτιώδους αναγνωρίσεως χρέους, μόνον αν έστω η δήλωση αναγνωρίσεως του χρέους γίνεται εγγράφως και φέρει την υπογραφή του αναγνωρίζοντος κατά τρόπο που να αποδέχεται την οφειλή του.

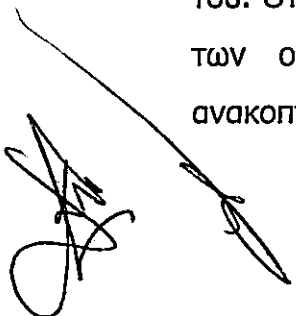
II. Από τις διατάξεις των άρθρων 12, 13 παρ. 1α, 14, 15 παρ. 1α, 24 παρ. 5, 51 παρ. 2 και 62 του Π.Δ. 28/28 Ιουλίου 1931 «περί Κώδικος των νόμων περί τελών χαρτοσήμου», συνάγεται ότι κάθε σύμβαση, εφόσον καταρτίζεται εγγράφως, υπόκειται σε αναλογικό τέλος κατά τα οριζόμενα στα τέσσερα προαναφερθέντα άρθρα 12, 13 & 1α, 14, 15 & 1α. Ειδικότερα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 12 και 13 παρ. 1α του ως άνω Κώδικα σε αναλογικό τέλος 3% της διαλαμβανομένης σε αυτά αξίας υπόκειται «Πάσα σύμβασις, οιοδήποτε αντικειμένου, συναπτομένη είτε απ' ευθείας, είτε δια δημοσίου συναγωνισμού ή πάσα εξόφλησις συμβάσεως ή σχετική προς την σύμβασιν απόδειξις, εφ' όσον καταρτίζονται εγγράφως και δη είτε διά δημοσίου, είτε δι' ιδιωτικού καθ' οιονδήποτε τύπον συντεταγμένου εγγράφου». Με τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 2 του Ν.2873/2000 καταργήθηκε από 1.1.2001 το κινητό επίσημα, αλλά και τα πάγιο τέλος χαρτοσήμου, ως τρόπος εισπράξεως δημοσίων εσόδων, ενώ παρέμεινε σε ισχύ μόνο το αναλογικό τέλος χαρτοσήμου. Με την παραπάνω

διάταξη ορίσθηκε ρητώς ότι «Με την επιφύλαξη των οριζομένων στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού και στα άρθρα 26 και 27, τα άρθρα 21 έως 29 του π.δ. της 28ης Ιουλίου 1931 καταργούνται, με εξαίρεση το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 9 του άρθρου 27 και την παράγραφο 9 του άρθρου 28. Με την ίδια επιφύλαξη καταργούνται τα πάγια τέλη χαρτοσήμου που προβλέπονται από τις λοιπές διατάξεις του ανωτέρω προεδρικού διατάγματος ή από άλλες διατάξεις. Δεν θίγονται τα τέλη χαρτοσήμου που προβλέπονται από τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 15α του ανωτέρω προεδρικού διατάγματος. Η κατάργηση αυτή δεν συνεπάγεται την επιβολή αναλογικών τελών χαρτοσήμου». Από 1.1.2001 παρέμεινε όμως σε ισχύ το αναλογικό τέλος χαρτοσήμου, που αφορά και τις προεκτεθείσες συμβάσεις των άρθρων 12 και 13 του Κώδικα Τελών Χαρτοσήμου, καθώς και τις συμβάσεις, εξοφλήσεις και αποδείξεις των άρθρων 14 και 15 παρ.1α του ίδιου Κώδικα (βλ. Εισηγητική έκθεση άρθρου 25 του Ν. 2873/2000, Δ. Μακρή, Άμυνα του οφειλέτη κατά της διαταγής πληρωμής, 2005, σελ. 88). Περαιτέρω, οι περί χαρτοσήμου διατάξεις δεν ανάγονται στη δημόσια τάξη, αφού αποβλέπουν καθαρά σε φορολογικούς σκοπούς και δεν έχουν ταχθεί για την εξυπηρέτηση άλλου ανωτέρου κοινωνικού σκοπού, η παράβαση δε αυτών επάγεται ακυρότητα κάποιας διαδικαστικής πράξης μόνο σε περίπτωση βλάβης που δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας, κατ' άρθρο 159 παρ.3 ΚΠολΔ, η οποία πρέπει να προτείνεται από τον επικαλούμενο αυτή και δεν λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως (ΑΠ 1306/1990 ΕΛΛΔ/νη 1992.311, ΕφΔωδ 32/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 7603/2002 ΕΕμπΔ ΝΓ.810). Άλλωστε, οι εν λόγω περί χαρτοσήμου διατάξεις πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και να ερμηνεύονται σε συσχετισμό με τη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, η οποία διασφαλίζει την ελεύθερη υπεράσπιση των δικαιωμάτων ή συμφερόντων των ενδιαφερομένων ενώπιον του δικαστηρίου με τη χρησιμοποίηση του αντίστοιχου εγγράφου και ιδίως τη διάταξη του άρθρου. 25 παρ. 1 του Συντάγματος που διασφαλίζει την αρχή της αναλογικότητας υπό την έννοια της διακινδύνευσης της επιδίωξης αποτελεσματικής προστασίας εκ μόνου του λόγου της μη τήρησης διατυπώσεως που έχει ταχθεί αποκλειστικά για

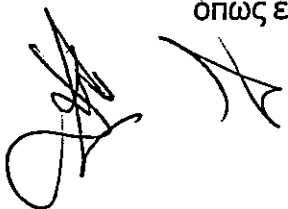
φορολογικό σκοπό και δεν συνάπτεται με τη λειτουργία των δικαστηρίων και την απονομή της δικαιοσύνης από αυτά, λαμβάνοντας υπόψη σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση το οικονομικό ύψος της διατάξεως που παραβιάσθηκε, εάν δηλαδή η κύρωση που προβλέπεται από τον νόμο είναι ή μη δυσανάλογη προς την παράβαση της διατάξεως του νόμου (βλ. ΟΛΑΠ 43/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 20/98 ΕΛΛΔ/νη 98.311, ΑΠ 913/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1698/2001 ΕΛΛΔ/νη 2004.113, ΕφΠατρ 605/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, κατά το άρθρο 2 του Ν. 1642/1986 «Για την εφαρμογή του φόρου προστιθέμενης αξίας και άλλες διατάξεις», όπως ο νόμος αυτός τροποποιήθηκε με το Ν. 1676/1986 και τώρα ισχύει μετά από κωδικοποίηση των διατάξεων με το Ν. 2859/2000, αντικείμενο του φόρου είναι μεταξύ άλλων: α) η παράδοση αγαθών και η παροχή υπηρεσιών, εφόσον πραγματοποιούνται από επαχθή αιτία στην ελληνική επικράτεια, από υποκείμενο στο φόρο, που ενεργεί με αυτή την ιδιότητα, β) η εισαγωγή αγαθών στην ελληνική επικράτεια, γ) η ενδοκοινοτική απόκτηση αγαθών που πραγματοποιείται από επαχθή αιτία στο εσωτερικό της χώρας από υποκείμενο στο φόρο, ο οποίος ενεργεί με αυτή την ιδιότητα. Κατά δε τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 57 παρ. 1 εδ. β` του ίδιου νόμου και ήδη άρθρο 63 του Ν. 2859/2000, από την έναρξη ισχύος του καταργούνται οι διατάξεις «[...] β) για την επιβολή τελών χαρτοσήμου στις πράξεις για τις οποίες προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου 2 του παρόντος νόμου και στα παρεπόμενά τους σύμφωνα.».

Με τον πρώτο λόγο ανακοπής, ο ανακόπτων, κατ' εκτίμηση του δικογράφου της ανακοπής, διατείνεται πως η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί λόγω αοριστίας της, επειδή δεν αναφέρεται σε αυτή με κάθε λεπτομέρεια τι ακριβώς συμφωνήθηκε με το από 30-11-2017 ιδιωτικό συμφωνητικό, επί τη βάσει του οποίου εξεδόθη η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, ήτοι δεν αναφέρεται ποιό ήταν το αρχικό ποσό που αναγνωρίστηκε, τι και πόσες δόσεις συνομολογήθηκαν, τι ποσό ήταν έκαστη δόση, πόσες δόσεις κατέβαλε ο ανακόπτων και από πότε ξεκίνησε η υπερημερία του. Ότι επιπλέον δεν αναλύεται ποια προθεσμία του τάχθηκε για την καταβολή των οφειλόμενων δόσεων. Επιπλέον, διατείνεται ότι η έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, έλαβε χώρα με νόμιμο τίτλο το από 30-11-

2017 ιδιωτικό συμφωνητικό, το οποίο ενσωματώνει ανύπαρκτη απαίτηση, για τους λεπτομερώς αναφερόμενους στην ανακοπή λόγους. Με το ως άνω περιεχόμενο ο υπό κρίση λόγος ανακοπής, κατά το πρώτο σκέλος του, πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος, διότι τα στοιχεία, την έλλειψη των οποίων αιτιάζεται ο ανακόπτων, δεν αποτελούν υποχρεωτικό περιεχόμενο ούτε της αίτησης ούτε της διαταγής πληρωμής, στην οποία αρκεί να αναφέρεται το ακριβές ποσό των χρημάτων που πρέπει να καταβληθεί και ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό τυγχάνει το υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, δίχως να απαιτείται η πλήρης αναφορά των στοιχείων που αναφέρει ο ανακόπτων. Και τούτο διότι όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 623, 626 παρ. 2 και 3, στοιχ. γ', 630 στοιχ. γ' και 631 ΚΠολΔ η διαταγή πληρωμής, αποτελεί μόνον εκτελεστό τίτλο και δεν τυγχάνει δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη πλήρους αιτιολογικού, αρκεί πλην άλλων στοιχείων, να εμπεριέχει απλώς την αιτία της πληρωμής, ήτοι να προσδιορίζεται έστω και συνοπτικώς το είδος της δικαιοπραξίας, εξ ης απορρέει η απαίτηση, δίχως να δημιουργείται αμφιβολία ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν απαιτείται να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία συνιστούν την αιτία (βλ. ΕφΘεσ 1109/2015, Αρμ. 2015. 2085, ΕφΠειρ (ΜΟΝ) 638/2015, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 5900/2006, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η ανάλυση της ακριβούς προέλευσης του επιτασσόμενου ποσού, το πώς δηλαδή αυτό προέκυψε ως χρεωστικό υπόλοιπο, δεν αποτελεί υποχρεωτικό περιεχόμενο ούτε της αίτησης ούτε της διαταγής πληρωμής, αφού η ανάλυση αυτή μπορεί να προκύπτει και από τα επισυναπτόμενα για την έκδοσή της απαιτούμενα έγγραφα. Στην προκείμενη περίπτωση, από την επισκόπηση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής προκύπτει, ότι η απαίτηση αποδεικνύεται πλήρως με βάση τα έγγραφα που προσκομίστηκαν κατά την έκδοσή της και δη το προαναφερόμενο ιδιωτικό συμφωνητικό και το Αναλυτικό Καθολικό της καθ' ης, στο οποίο είχαν καταχωρηθεί λογιστικά οι καταβολές χρημάτων από τον ανακόπτοντα. Εξάλλου ο λόγος αυτός της ανακοπής, κατά το δεύτερο σκέλος του, τυγχάνει νόμιμος, πρέπει δε να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από όλα τα έγγραφα που προσκομίζονται με επίκληση από τους διαδίκους αποδεικνύεται, ότι ο ανακόπτων υπέγραψε το από 30-11-2017 ιδιωτικό συμφωνητικό – δήλωση αποδοχής χρέους με το οποίο αναγνώρισε, υπό την έννοια του άρθρου 873 ΑΚ, όπως ρητώς αναφέρεται στο ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό, ότι το πραγματικό του χρέος προς την καθ' ης, που προέκυψε από τη συνεργασία των μερών, ανέρχεται στο ποσό των 30.000,00 ευρώ, ενώ στη συνέχεια δεσμεύτηκε να αποπληρώσει το ποσό αυτό σε μηνιαίες άτοκες δόσεις των εκατό (100,00) ευρώ έκαστη, της πρώτης δόσης καταβαλλόμενης την 01-01-2018. Από το σαφές περιεχόμενο της ως άνω συμβάσεως προκύπτει, ότι τα μέρη απέβλεψαν στην ίδρυση αυτοτελούς σύμβαση αναγνώρισης χρέους, και όχι μόνο στην παροχή απλού αποδεικτικού μέσου περί της ύπαρξης του χρέους. Και τούτο διότι η αναφορά στο ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό της αιτίας της οφειλής, η οποία ανάγεται στη σύμβαση έργου που συνήφθη μεταξύ της καθ' ης και του ανακόπτοντος, ως ασφαλιστικού συμβούλου, μόνο διηγηματικά αναφέρεται, ενώ βαρύνουσα σημασία δίνεται από τα μέρη στο ποσό του πραγματικού χρέους προς την καθ' ης εταιρεία και στο τρόπο αποπληρωμής αυτού. Συνεπώς τα πραγματικά περιστατικά που ο ανακόπτων εκτενώς εκθέτει στην κρινόμενη ανακοπή, προκειμένου να στηρίξει τον ισχυρισμό περί ανυπαρξίας της οφειλής, αλυσιτελώς προβάλλονται καθόσον με το ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό, τα μέρη απέβλεψαν στη δημιουργία νέας αυτοτελούς ενοχής, με αποτέλεσμα να μην εξετάζεται η αιτία της οφειλής, η οποία διασφαλίζεται από ενδεχόμενα ελαττώματά της μέσω της αναγνωριστικής συμβάσεως, εκτός αν προκύπτει από το περιεχόμενο αυτής διαφορετική βούληση των συμβαλλομένων, ως δεν συμβαίνει εν προκειμένω (βλ. νομική σκέψη). Εξάλλου, από το περιεχόμενο του ιδιωτικού συμφωνητικού προκύπτει ότι σκοπός της αφηρημένης αναγνώρισης του χρέους του ανακόπτοντος ήταν η ενίσχυση της ενοχής από την υποκείμενη αιτία, διότι η αναφορά της αιτίας σε αυτό (ιδιωτικό συμφωνητικό) είναι γενική και αόριστη (ΟΛΑΠ 2088/1986 ΝοΒ 1987, ΑΠ 334/2006 ΧρΙΔ 2006,643). Σημειωτέον ακόμη ότι παρά το γεγονός ότι στο ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό αναφέρεται η αιτία του χρέους, πρόκειται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, όπως ερμηνεύεται κατ' άρθρο 200 ΑΚ, για αναπιώδη ενοχή, καθόσον προφανώς

τα μέρη ήθελαν να αποσυνδέσουν το χρέος από την αιτία του. Συνακόλουθα, γίνεται δεκτό ότι, με την αφηρημένη αναγνώριση χρέους επέρχεται αντιστροφή του βάρους απόδειξης υπέρ της δανείστριας – καθ' ης η ανακοπή, εναπόκειται δε στον οφειλέτη – ανακόπτοντα να επικαλεστεί και να αποδείξει την ανυπαρξία ή την ελαττωματικότητα της ενοχής, μέσω των διατάξεων του αδικαιολόγητου πλουτισμού, προβάλλοντας τη σχετική ένσταση, ως λόγο ανακοπής κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, ως δεν συμβαίνει εν προκειμένω (βλ. ΑΠ 317/2003 ΧρΙΔ 2003,520, Απόστολος Γεωργιάδης, Σύντομη Ερμηνεία του Αστικού Κώδικα, άρθρ.873 ΑΚ σελ. 1682 επ.).

Με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής ο ανακόπτων βάλλει κατά της με αριθμ. 3.519/2022 διαταγής πληρωμής και της από 19-05-2022 επιταγής προς πληρωμή, διατεινόμενος ότι η διαταγή πληρωμής εκδόθηκε καταχρηστικά και αντίθετα στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, καθώς η καθ' ης για μεγάλο χρονικό διάστημα, πέραν των τεσσάρων ετών, δεν προχώρησε στην έκδοση διαταγής πληρωμής, παραλείποντας να επιδιώξει την είσπραξη της απαίτησής της, χωρίς μάλιστα στο δε μεσοδιάστημα ουδέποτε τον οχλήσει ή διαμαρτυρηθεί. Ο λόγος αυτός, με τον οποίο ο ανακόπτων επιχειρεί να θεμελιώσει την προβλεπόμενη στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση, είναι μη νόμιμος και πρέπει να απορριφθεί, καθόσον τα διισχυριζόμενα από αυτόν προς θεμελίωση του ως άνω λόγου ανακοπής πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν καθιστούν μη ανεκτή, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, την εκ μέρους της καθ' ης επιδίωξη της είσπραξης της απορρέουσας από την επίμαχη σύμβαση απαίτησής της με την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και την επίσπευση αναγκαστικής σε βάρος του εκτέλεσης, χωρίς την επίκληση συνδρομής και πρόσθετων περιστατικών δηλωτικών τυχόν μεταστροφής προηγούμενης συμπεριφοράς της καθ' ης, με την οποία αυτή αποδεχόταν ενδεχομένως απόκλιση από τα μεταξύ τους συμφωνηθέντα, η οποία, συνδυαζόμενη με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε από τις περιστάσεις που μεσολάβησαν, να του δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση ότι η καθ' ης δεν θα ασκήσει το δικαίωμά της να στραφεί κατ' αυτού για την ικανοποίηση της

απαιτήσής της, έτσι ώστε η έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής σε βάρος του, λόγω της μεταβολής της στάσης της, υποκινούμενης από κίνητρα κακοβουλίας της, να του προκαλεί μη αναμενόμενες και μη ανεκτές δυσμενείς συνέπειες, τις οποίες πάντως δεν επικαλείται, ούτε άλλη εν γένει αντίθετη με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη συμπεριφορά αυτής, πολλώ δε μάλλον δεν διαλαμβάνεται επίκληση επίδειξης εκ μέρους της καθ' ης μακροχρόνιας αδράνειας, η οποία, ακόμα και αν υφίστατο στην ένδικη περίπτωση, μόνη αυτή δεν θα αρκούσε για τη στοιχειοθέτηση του συγκεκριμένου λόγου ανακοπής, δεδομένου ότι απαιτείται να συντρέχουν προσθέτως και επιπλέον ειδικές περιστάσεις, επί των οποίων θεμελιώνεται η αντίθεση του ασκούμενου δικαιώματος στα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό αυτού σκοπό, περί τη συνδρομή των οποίων στη ένδικη ανακοπή ουδέν διαλαμβάνεται ούτε (εκτίθεται) οποιαδήποτε περίπτωση ικανή να θεμελιώσει τον ισχυρισμό περί κατάχρησης εν γένει (βλ. σχετ. οΛΑΠ 6/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, οΛΑΠ 1/1997 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, οΛΑΠ 17/1995 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, οΛΑΠ 62/1990 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1116/2018 ΔΕΕ 2019,752, ΑΠ 841/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 119/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 2045/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1873/2014 ΧρΙΔ 2015,285, ΑΠ 1627/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1333/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1183/2009 ΤΝΠ).

Με τον τρίτο λόγο της ανακοπής ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι το έγγραφο στο οποίο στηρίχθηκε η έκδοση της διαταγής πληρωμής και συγκεκριμένα το από 30-11-2017 ιδιωτικό συμφωνητικό αναγνώρισης – Δήλωσης Αναδοχής Χρέους δεν θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο, διότι δεν έγινε η επιβαλλόμενη χαρτοσήμανση αυτού. Κατ' αρχάς πρέπει να επισημανθεί ότι από την 1.1.1987, οπότε ετέθη σε ισχύ ο νόμος 1676/1986, επήλθε κατάργηση των άρθρων 16 και 17 του ως άνω από 23/24.8.1888 β.δ. που προέβλεπαν τις παραπάνω διατυπώσεις χαρτοσημάνσεως και οι συμβάσεις, τόσο οι κύριες όσο και οι παρεπόμενες, υπόκεινται πλέον στο νέο φορολογικό καθεστώς, που καθιερώνει ο νόμος αυτός (ΑΠ 43/2005 ΕΛΛΔνη 2005/1649, ΔΕΕ 2006/681), ενώ η χρήση κινητού επισήματος, για είσπραξη οποιουδήποτε αναλογικού ή πάγιου τέλους χαρτοσήμου, καταργήθηκε με το άρθρο 25 του ν. 2873/2000. Πέραν αυτών όμως ο λόγος της ανακοπής πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος, καθ' όσον οι περί χαρτοσήμου διατάξεις δεν ανάγονται στη

δημόσια τάξη, αφού αποβλέπουν καθαρά σε φορολογικούς σκοπούς και δεν έχουν ταχθεί για την εξυπηρέτηση άλλου ανωτέρου κοινωνικού σκοπού, η παράβαση δε αυτών επάγεται ακυρότητα κάποιας διαδικαστικής πράξης μόνο αν ο δικαστής κρίνει ότι αυτή προκάλεσε στο διάδικο που της προτείνει, δικονομική βλάβη, η οποία δεν μπορεί να αποκατασταθεί διαφορετικά παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας (ΚΠολΔ 159 αριθμ. 3), τέτοια δε βλάβη δεν προτείνει στην προκειμένη περίπτωση ο ανακόπτων (βλ. ΠΠρΠατρ 103/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ad hoc ΕφΔωδ 32/2008, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΑθ 1408/2010, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Άλλωστε τυχόν ακύρωση διαταγής πληρωμής που μεταξύ των άλλων στηρίχθηκε σε φερόμενο μη νομίμως χαρτοσημασμένο έγγραφο θα παραβίαζε την αρχή της αναλογικότητας. Η αναλογικότητα, ως γενική αρχή του δικαίου, αναγνωριζόμενη παγίως από τη νομολογία των δικαστηρίων ως απορρέουσα εκ των διατάξεων των άρθρων 5 §1 και 25 §1 του Συντάγματος 1975, αλλά και των άρθρων 6 §1, 8 §2, 9 §2 και 10 §2 της ΕΣΔΑ και πριν από την αναγωγή της σε ρητή συνταγματική έννοια με την αναθεώρηση του Συντάγματος 1975, δια του από 6/17 Απριλίου 2001 Ψηφίσματος της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, με το οποίο αντικατεστάθη η §1 του άρθρου 25 αυτού, διέπει την όλη δημοσία δράση και δεσμεύει το νομοθέτη, τη διοίκηση και το δικαστή (ολΑΠ 43/2005, ΕλλΔνη 2005. 1649). Ο ανωτέρω λόγος ανακοπής είναι επομένως απορριπτέος ως μη νόμιμος αφού πέραν του γεγονότος ότι ο ανακόπτων δεν επικαλείται κάποια βλάβη από την έλλειψη χαρτοσήμανσης, έχουν πλέον καταργηθεί οι σχετικές περί χαρτοσήμανσης διατάξεις τόσο αυτές που αφορούν τις συμβάσεις όσο και αυτές που αφορούν τα προσκομιζόμενα για την έκδοση της διαταγής πληρωμής έγγραφα. Κατ' ακολουθίαν, εφόσον δεν υπάρχουν προς έρευνα άλλοι λόγοι ανακοπής, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη ανακοπή και να επικυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του ανακόπτοντος, λόγω της ήττας του, κατά το νόμιμο αίτημά της (άρθρα 176 ΚΠολΔ, 63 παρ. 1α, 65, 66 και 68 παρ. 1 Ν. 4194/2013 «Κώδικας Δικηγόρων»), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ. 3.519/2022 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης σε βάρος του ανακόπτοντος, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τετρακοσίων ευρώ (400,00 €).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του, και σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση αυτού, στις 15.5.23 2023, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Κωνσταντίνα Πολυζωγοπούλου

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Καλλιρόη Καραγιάννη